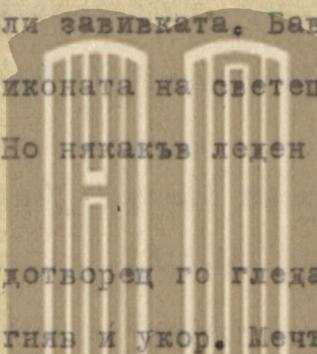

Солун в ръцете му! Тогава с Анри лесно щеше да се разправи... Вече веднъж заедно със Шишман беше обсаждал Солун. Но крал Бочифаций се бе върнал от Пелопонез на помощ на жена си и Калоян се бе видял принуден да снеме обсадата.

Царят потръпна. Дали не бяха прави думите на Иоана?

"... Недей напада града на свети Димитър, чичо. Страх ме е от гнева на Чудотвореца..."

Ах, това бяха младежки боязни. Свети Димитър беше покровител на българите. Той завинаги бе оттеглил благоволението си от ромеите. Все пак отдавна Калоян не се бе молил пред иконата му. Сякаш нещо го спираше и заключваше в сърцето му искреността на молитвата. Царят отхърли завивката. Бавно се отправи пред кандилото което блещукаше пред иконата на светец-войник. Коленичи и дигна взор, пълен с молба. Но никакъв леден трепет скова умилението на душата му.

Солунският чудотворец го гледаше хладно и враждебно. В сините му очи блестяха гняв и укор. Мечът в ръката му тихо светеше, пълен със закана. Царят не смееше да откъсне очи от това строго лице. Изведнъж леден пот изби по челото му, От иконата го гледаше не свети Димитър, а Бодуен. Блед, кървав, със зловеща усмивка...

Калоян извика и се дръпна назад. С разтреперани ръце той се улови за дръжката на стола си и се отпусна тежко върху него.

Прекара ръка по челото си. Подлудяваше ли? Какво ставаше с него? Някой потропа на вратата и след миг стратор Константин показа уплашеното си лице.

- Какъс има, господарю? Стори ми се каточе ли извика.

- Не. Така ти се е сторило... Няма нищо. Върви...

И той остана отново сам с мъката си. Залута се като див звяр, заключен в клетка.

Кога най-сетне щеше да си отдъхне? Нямаше ли никога да